

DUMITRIȚA-RALUCA PARFENTIE

anul III, Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării, USM

Mecanica inimii

Acum câțiva ani am avut inspirația să abandonez câteva amintiri într-o lacună a memoriei, undeva la periferiile conștientului. Am făcut-o dintr-un soi de curiozitate, amestecată cu dorința de a mă mișca liber. Tăram între cleștii mei de rac totul, „fără să cedez nimic, nimic, nimic”¹ și pentru un moment mi-am amintit, din senin, că povara asta uriașă s-ar putea „să măucidă într-o zi”. Evident, îmi era și frică.

În fine, m-am trezit într-o dimineață, am adunat cu grijă un buchet de amintiri și le-am dus departe să hoinărească. Ceva în stilul „Hänsel și Gretel”, doar că totul se petrecea aievea. Nu fără remușcări, m-am întors și mi-am continuat activitățile. O vreme chiar m-am simțit liberă ca urmare a efectului „uită-să-uiți”. Doar că, într-o bună zi, am auzit un ciocănit în stern. Cu genunchii zdreliți, cu chipul contorsionat de frig și de durere, amintirile mele au izbutit să găsească drumul înapoi. Mi-a luat ceva timp până am reușit să leg câteva cuvinte:

– Dar cum...?

– Ai plâns cât ai mers. În întunericul tăcerii, am urmat lumina lacrimilor tale. Ce bine că te-am regăsit.

Da? Ce bine! Altfel cum aveam să află că n-am avut niciodată curajul să abandonez un lucru zâmbind? De fapt, am știut acest lucru tot timpul. Am făcut-o intenționat. „M-am răstignit în fiecare strop de lacrimă”² ca să

fiu găsită mai ușor pe Golgota de sare. Și totuși cum aș fi fost astăzi, dacă în mine zburau niște devoratoare de lacrimi? De atunci mi-am asumat toate riscurile și am luat cu mine toate toate amintirile laolaltă de parcă aș fi fost un deșert care-și târâie stropii ploilor trecute.

Inițial mi-a cedat aorta. E greu să pompezi realitate brută.

Într-un final am ajuns cu o grefă de inimă. 183 de pagini, coperti moi și numele producătorului inscripționat în față: „Mathias Malzieu”. Iar în inima mea a fost ascunsă o poveste. Probabil, pentru longevitatea inimii. Sau pentru a umple cele patru camere, ca să nu mai fie pustii. Nu știu exact. Mecanica nu a fost niciodată punctul meu forte. Cu toate

acestea, aș prefera să vorbesc tot despre inimă. De ceva timp în ea locuiește Jack. Un copil fragil ca o ciocolată aerată.

Spre deosebire de mine, care m-am născut în luna lui cuptor, el s-a născut în cea mai rece zi din an, pe 16 aprilie 1874, când păsările „încremeneau în zbor și se prăbușeau la pământ”. A avut inima bocnă, dar l-a salvat un ceas cu cuc. „Tic-tac. Bum-bum.” Viața lui Jack în patru cuvinte.

O răsucire a cheii în fiecare dimineață și viața-i era prelungită. Înainte nu aș fi crezut că este posibil așa ceva. Astăzi însă mă trezesc zicând: „Deschideți ușa cu grijă, să nu loviți rana cu cheia!”³ Găsesc firesc ca fiecare să aibă la șold o legătură de chei cu care să deschidă din când în când „colivia toracică”⁴ a celorlalți. Nu de alta, dar am auzit că acolo locuiește un colibri, iar Van Gogh vorbea despre o pasăre care a înnebunit în colivie. Noi nu suntem atât de barbari încât să lăsăm un colibri să înnebunească, nu?

Înainte de a ieși în lume, cât timp i se întrema inima, Jack află că lacrimile pot fi ținute în borcane, așa cum le ținea doctorița Madeleine – mama sa adoptivă. Cu etichete de tipul „lacrimi 1850-1857”, menirea lor era să te liniștească atunci când le bei. Află că unii oameni, ca Arthur (fost ofițer de poliție), cară după ei o traistă plină cu ouă de găină „pentru că sunt umplute cu amintiri” și mai ales că „love is dangerous” pentru o inimă plâpândă.

Coborâș, Nicolae Popa

Dar ce mai contează toate astea când mâine-poimâine va pleca în oraș? În sfârșit! De unde să știe micuțul că în oraș avea s-o întâlnească pe frumoasa cântăreață andaluză Acacia, că „acul care arată orele la ceasornicul inimii... îi va străpunge pielea”, sfărâmându-i oasele, iar mecanica inimii se va strica iarăși?

„Un sfert de oră de reparații și o supă bună cu fidea” nu vor mai fi de niciun folos, niciodată, din clipa în care stai față-n față cu lumea. Astfel începe îndelungata călătorie. Vor fi mulți care vor spune: trebuia să caute o „Iasomie” sau o „Magnolie”. În niciun caz, o Acacia, care poate avea spini sau țepi ascuțiți la bază. Dar eu îi voi contrazice. Nu pentru că m-am obișnuit cu Jack așa cum este el, ci pentru că important în perla este tocmai firul de nisip, or, dacă nu intră un grăunte din haosul universal în carapacea umană, nu putem vorbi nici despre omul-bijuterie. Nu am putea să-l învinuim nici de faptul că și-a smuls inima din piept, că a pus-o într-o cutie și a vrut s-o dăruiască. La urma urmei, niciunul dintre noi nu a simțit atât de acerb moartea unei clipe de îndată ce a cunoscut-o.

„Tic-tac. Bum-bum.” Viața lui Jack, mai ții minte? „Madeleine se temea de ziua în care aveai să devii adult”, se destăinuie Arthur în fața lui Jack. Ea știa încă de la început de „povara grijilor de adult”, care s-ar fi putut cuibări „sub frunte” și care ar fi putut strivi „câteva vise din copilărie”, rămase „sub pernă”. De aceea a și apelat ea la o metodă utilizată cândva în China.

A strâns trupul lui Jack în Timp, ca pe un picioruș de chinezoaică în niște petece de material. Și l-a lăsat așa în speranța că va rămâne mic, departe de monstrul Suferinței, departe de vorbele acelor mari în care întotdeauna „biruie urâtenia”.

Dacă egiptenii din basoreliefurile antice au putut merge prin istorie „cu picioarele lipite”⁵, de ce n-ar fi putut crede și Madeleine că în viață se poate merge mereu lipit de copilărie? Era firesc să trăim o nouă viziune a Veronicăi care se hotărăște să moară⁶ – descrisă de data asta sub forma unui basm înzăpezit ca un biscuit acoperit cu vanilie. „Din inima-n flăcări nu-i chip de sărit!”, striga Maiakovski. Un alt ceas nu va opri nicicând timpul să ardă, șopteam eu în timp ce ascultam cu urechea ciulită sfaturile lui Jack.

Corzile sufletului, Ion Puiu

– Să nu iubești „de aceea”, ci să iubești „de-a-ntregul”. Să pui „altoiul visului pe realitate” și niciodată invers. Ah, și să nu uiți că „anumite momente se repetă” pentru că, deși „ai mai trecut

prin asta... n-ai trecut niciodată dincolo de asta”⁷.

Am calculat rapid cam ce vârstă are cel care locuiește în inima mea. 137 de ani! Cât de mult s-o fi rotit în tot acest timp Măria Sa Timpul! Și-n vreme ce mulțumesc în gând Editurii Nemira pentru această grefă, simt cum se apropie zeița Maat⁸ și privește prin mine de parcă ar cântări din priviri inima-mi.

– E încă ușoară. Atât de ușoară încă...

Cugetul clipelor, Ion Găină

Iar eu zâmbesc amintindu-mi de „tabloul lui Apelles la care, zice legenda, veneau în Antichitate păsările ca să ciugulească boabele de struguri”⁹. Într-atât de reali păreau aceștia...

¹ O. Paler, „Zodia Racului”.

² Vl. Maiakovski, „Norul cu pantalonii”.

³ O. Paler, „Poezii”.

⁴ Mircea Cărtărescu, „Fata cu șosete de diamant”.

⁵ O. Paler, „Anormal și normal”.

⁶ P. Coelho, eroina din „Veronica se hotărăște să moară”.

⁷ P. Coelho, „Manualul Războiului Luminii”.

⁸ Cea care păzește balanța sufletelor, în care era cântărită inima defunctului.

⁹ O. Paler, „De gustibus”.